

PRVA ZAPOSLOITEV NA PODROČJU VZGOJE IN IZOBRAŽEVANJA

Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport je v letu 2017/18 ponovno razpisalo projekt Prva zaposlitev na področju vzgoje in izobraževanja, v katerega so se lahko vključili največ 29 let stari diplomanti pedagoških smeri, ki še niso bili zaposleni na vzgojno-izobraževalnem področju in še nimajo opravljenega strokovnega izpita. V Dijaškem in študentskem domu Kranj smo se med prijavljenimi kandidati odločili za sodelovanje z Nino Mikić, ki je končala študij psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani, in po dveh mesecih opravljanja vzgojnega dela v domu je strnila nekaj svojih misli za glasilo Zlatopoljčan.

V zadnjih tednih, ko se dijaki zaključnih letnikov pripravljajo na sklepno dejanje srednje šole – na zrelostni izpit, ki nosi naziv matura, tudi sama precej razmišljam o tem obdobju svojega življenja. Seveda se je tudi pri meni pojavljal strah pred neuspehom, neznanimi vprašanji in nezadostnim številom točk za vpis na zeleno fakulteto. Poleg utrjevanja štiriletne snovi so bili torej moji možgani obremenjeni še z razmišljanjem o negotovi prihodnosti in izzivih, ki jih je le-ta prinašala. 12 let mojega izobraževanja je potekalo precej gladko, zdaj pa je šlo zares. Še vedno nisem čisto prepričana, ali je 18-letni mladostnik že pripravljen sprejemati odločitve, vezane na njegovo poklicno pot, pa vendar sem sama s svojimi izbirami zadovoljna in bi se še enkrat odločila enako.

Za študij psihologije sem se odločila, ker me že od nekdaj zanimata posameznikovo dojemanje sveta in odzivanje na okoliščine, v katerih se znajde. Želela sem izvedeti čim več o tem, kako ljudje čustvujemo, kaj nas motivira in kaj ne, kako občutimo in zaznavamo svet okoli sebe, česa se lažje naučimo in česa težje, kako delujejo naši možgani, na kakšen način tvorimo medosebne odnose, kaj vpliva na našo samopodobo in samospoštovanje, mislimo večinoma pozitivno ali smo sami sebi največji sovražnik. S svojim vedenjem, osebnostjo in duševnimi procesi namreč oblikujemo okolje, v katerem bivamo. Podlaga vsem tem vprašanjem, ki se mi še vedno porajajo, pa je bila seveda tista pristna intuitivna želja pridobiti čim več znanja in ga uporabiti za pomoč in svetovanje drugim.

Skozi celoten študij sta me najbolj zanimali pedagoška in razvojna psihologija. Vedno sem sebe videla bolj v šoli ali razvojni ambulanti kot pa v kadrovski službi nekega podjetja. Bolj sem si želela stika z odraščajočimi posamezniki kot pa odraslimi, katerih identiteta je že dokončno oblikovana. V obdobju odraščanja se posameznik tudi uči soočanja z različnimi izzivi in preprekami, ki mu pridejo na pot, spoznava in išče samega sebe ter svoj prostor pod soncem. Ko pomislim nase v najstniških letih, bi si želela iskrenega pogovora z nekom zunaj svojega družinskega okolja, ki bi mi razložil, da se hormoni enkrat uravnesajo in vse turbulence minejo.

Ravno zaradi želje po delu z mladostniki je moja pozornost pritegnil javni razpis Ministrstva za šolstvo z naslovom Prva zaposlitev na področju vzgoje in izobraževanja. Študij psihologije sem zaključila novembra 2017 in bila ravno v iskanju prve zaposlitve oziroma pripravništva, tako da je ta razpis prišel mimo kot naročen. V okviru svojega študija sem se seznanila z delom v vrtcu, osnovni in srednji šoli, o delu v dijaškem domu pa nisem vedela praktično ničesar. Te izkušnje torej še nisem imela in že zaradi tega mi je predstavljala svojevrsten izziv. Služba se mi je zdela odlična priložnost za pridobivanje prvih delovnih izkušenj in kasnejše opravljanje strokovnega izpita, zato sem bila zelo vesela povabila ravnateljice na razgovor.

Ravnateljica je bila tudi tista, ki je name naredila največji vtis in moji prvi občutki o domu so bili, da je to ustanova, kjer avtoriteta še obstaja in kjer zaposleni z dijaki delajo strokovno in resno. Priznam, da

sem bila na začetku kar prestrašena, saj je delo v dijaškem domu specifično in precej bolj nepredvidljivo ter prilagodljivo kot na primer v šoli. Prav tako se dijaki do vzgojiteljev vedejo drugače kot do profesorjev, zato je treba biti v postavljanju mej vztrajen in dosleden. Potrebno je biti tudi iznajdljiv, jim vzbuditi zanimanje in kakovostno osmisliti njihov prosti čas. Kljub začetni prestrašenosti pa sem bila tudi hvaležna za priložnost in nestrpno čakala na začetek službe. Veliko je k temu pripomogla tudi ravnateljica s koristnimi nasveti iz svojih dolgoletnih delovnih izkušenj.

K privajanju na delo mi je pomagal tudi konkreten načrt, ki sva ga sestavili z ravnateljico, tako da sem bila že takoj na začetku seznanjena z nalogami, ki jih bom morala opraviti. Ravno ta občutek varnosti in stabilnosti, ki sem ga dobila ob sklenitvi pogodbe, mi je pomagal, da se zaradi svojega pomanjkanja prakse nisem počutila nemočne in sem na delo lahko prišla z dobro dozo optimizma, pripravljena na opazovanje in vpijanje znanja.

V ogromno pomoč mi je tudi mentor, ki mi ga je določila ravnateljica, saj je pri svojem delu zelo dosleden in strokoven, po drugi strani pa tudi zelo blizu dijakom. Tudi ostali zaposleni so me lepo sprejeli in kljub temu, da sem v timu najmlajša, je naš odnos že od prvega dneva dalje enakopraven in zelo kolegialen. Pri dijakih sem bila malo skeptična, ali me bodo sploh opazili in želeli komunicirati z menoj, vendar je po enem tednu prevladala njihova radovednost in z večino sem zdaj, po dveh mesecih, že vzpostavila nekakšen odnos. Vsi skupaj smo še v procesu spoznavanja in privajanja drug na drugega, prav tako mi zaenkrat še ni bilo treba ukrepati v kaki resni vzgojni problematiki.

Po dveh mesecih se še vedno vsak dan naučim nekaj novega oziroma sem izpostavljena neki novi situaciji. V službi se počutim dobro, saj skozi svoje delo in komunikacijo tako z dijaki kot sodelavci spoznavam tudi samo sebe v tej vlogi. Najtežje od vsega se mi zdi vzpostavljanje avtoritete in dosledno postavljanje mej. Mladostniki so skupina s specifičnimi potrebami in odnosom do sveta. Svoje mnenje izražajo glasno in brez dlake na jeziku, so kritični, včasih tudi uporniški, in na svoja vprašanja zahtevajo argumentirane odgovore. Čeprav mi je delo z njimi v veselje, pa jim včasih uspe sprožiti prav vse obrambne mehanizme, ki lahko človeka vržejo iz tira. Sama to jemljem kot izziv in pridobivanje trde kože. Kar vedno bolj razumem, je torej to, da mora človek vsakodnevno delati na sebi, ostati pozoren, prisoten, potrpežljiv, sprejemajoč, (si) zaupati in biti odprte glave za vseživljenjsko učenje. Vsekakor se veselim nadaljnjih izkušenj in lahko rečem, da se je s to službo začelo krasno novo poglavje mojega prehoda v odraslost.

NINA MIKIĆ

PEKA PIŠKOTOV

OBNAVLJANJE STOLOV

MAKETARSTVO